

Avsporing i NRK

I mangel av annet stoff ble Mark Twain som ung journalist engang beordret til å skrive en hjerteskjærende reportasje om en togulykke i India. Men det er ikke hendt noen slik ulykke, sa Mark Twain. - «Never mind», sa redaktøren. Siden må fylles, og med sterke scener. Imorgen spør så allikevel ingen noe mere etter det. Siden, og sikkert før, er mange slike «indiske togulykker» passert.

Det hender at de «indiske togulykkes» regissører selv kommer til skade. Som den tyske fjernsynsstasjonen som er under påtalemyndighetenes straffeforfølgelse for et «nynazisme»-program som kom istand slik: Et reportasje-team derfra hyret mot lønn i øl og penger en gjeng forsøfne pøbler som gav seg til å rope «nazistiske» slagord utenfor et asylsøkerlosji, og kastet sten mot vinduene i det. En del vinduer viste seg å være knust innenfra. Teamet hadde i tillegg betalt flybillett tur-retur for en amerikansk «nazi leader», som satte farve på reportasjen med en «appell». Fikst, men ikke fikst nok.

Det er i det hele tatt høykonjunktur for «nynazisme»-reportasjer for tiden. For det første har de evindelig «eksperter» av typen AKP-ml et påtrengende behov for å vende oppmerksomheten bort fra kommunismens konkursregnskap. Til dem slutter seg skriveføre, men kunnskapsløse, medieter som i høyden kan brukes til å produsere grunne sensasjoner a la togulykken i India. Deretter kjører indiske tog videre mot nye ulykker, uten at publikum husker stort av den forrige.

En slik «indisk togulykke» ble 23. mai foranstaltet i TV/NRK av en dame som heter Helle Fjeldalen. Hun hadde henvendt seg til formannen i institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO) med anmodning om å få lage en reportasje. Det fikk hun selvfølgelig. Denne sammenslutning,

Tyske ny-nazister.

opprinnelig av NS-medlemmer, vil jo tydeligvis, og forståelig nok, intet heller enn å nå ut til publikum med informasjon om sin virksomhet og sitt syn på forholdene i tiden 1940-45. Bemerkelseverdige representanter fra den motsatte side har sluttet seg til dem i denne bestrebelsen, noen endog som medlemmer. Et høyst legitimt anliggende.

Hva blir det så av reportasjen om INO? Jo, en kryssklipping med utenlandsk gatepøbel og virkelige og påståtte nynazistiske organisasjoner. Det hele topper seg i en påstand, supplert ved en fremvist, selvlaget skisse, om at «gammelnazistene sponser nynazistene». Nemlig slik: INO kanalisere penger til nynazistisk virksomhet! Tøvl, sier INOs formann i programmet, og forlanger å få oppgitt kilden for en slik påstand, men den må nok

Helle Fjeldalen holde for seg selv. Så tilbyr han NRK å gjennomgå INOs regnskaper så langt bakover som de måtte ønske, og krever at dette gjøres kjent for seerne. Behøves ikke, sier damens sjef. Han har jo fått si i programmet at påstanden er tøvl. Så tar det seg altså ut som påstand mot påstand.

Desinformatsija, heter slikt i utlandet hvor det først ble satt i systemet, men hvor det nå er slutt på det. Skittent, sier vi på norsk. Og trekker et lettelsens sukk over at dette «opplysnings»-monopolet om kort tid ikke er noe monopol lenger. Og merker oss i forbifarten damens navn, for å ha noe å holde oss til ved troverdighetsbedømmelse, neste gang «sensasjonelle avsløringer» serveres fra den kanten.

P. U. Storlid,
Stavanger